

Приказка за годишниятъ врѣмена.

Дотегнало на
*Пролѣтнянка, Лѣт-
тнянка, баба Есе-
ница и Дѣдо Мразъ*
да се редуватъ е-
динъ подиръ други
да царуватъ надъ
земята, та по общо
съгласие рѣшили
единъ само да ос-

татане. Но . . . тука вече съгласиего се
свършило, защото се дигналъ споръ,
кой да остане. Остритъ думи и за-
качки разгорещили спора и скоро се
дигнала люта караница до възбогъ.
Всичко настрѣхнало отъ страхъ: дър-
ветата се притаили, а животинитъ и
животинкитъ паднали по очитъ си отъ
страхъ.

Изтжпиль се напрѣдъ разлюте-
ниятъ Дѣдо Мразъ. Отъ ядъ главата
му се трѣсѣла, та отъ калпака му
падали цѣли буци снѣгъ, а брадата,
цѣлата ледена, треперѣла.

Свилъ вежди, погледналъ стра-
шно заканително наоколо па викналъ:

— Азъ съмъ най-старъ отъ всич-
ки. Вие мене трѣбва да слушате! Азъ
трѣбва да остана царъ. Азъ, зимата,
съмъ радостъ и благодатъ за всички,
защото само когато снѣгътъ падне и
студътъ скове всичко, работниятъ се-
лянинъ се прибира отъ полето и от-
дава на сладка почивка, а пѣкъ дѣ-
цата радостно се трупатъ по пѣрзал-
китъ. Подъ снѣжната покривка спатъ
сладкъкъ сънь зимнитъ храни, сѣмен-
цата и дърветата събиратъ сили за

новия животъ на пролѣтъ. Безъ мене никое земно същество не може
да отпочине и поднови силитъ за пролѣтъта.

Пролѣтнянка, обаче, не се стѣрпѣла, скѣршила снага и писнала:
— Я го гледай ти дѣртака! Отъ гдѣ на кждѣ пѣкъ ти да ос-
танешъ. Я ми кажи, не съмъ ли азъ най-голѣмата радостъ за всички-
живо? Само когато азъ слезна надъ земята, всичко се пробужда
отъ зимния сънь. И ниви и ливади и планини се покриватъ съ зеле-
ина. Поточетата се размръзватъ, а пробудилитъ се отъ зимния сънь